

New York Times bestseller

Červené zvitky mágie

CASSANDRA CLARE

a WESLEY CHU

NAJSTARŠIE KLIATBY PRVÁ KNIHA

Tieňolovecká sága

Červené zvitky
mágie

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Nenechajte si ujsť seriál

TIEŇOLOVCI!

NAJSTARŠIE KLIATBY

Prvá kniha

Červené zvitky mágie

CASSANDRA CLARE

a WESLEY CHU

slovar

Copyright © 2019 by Cassandra Clare, LLC
Cover photo-illustration © 2020 by CLIFF NIELSEN
Cover design by NICHOLAS SCIACCA © 2020
by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Diana Ghaniová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4580-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Eldest Curses Series,

Book 1: The Red Scrolls of Magic,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster

Children's Publishing Division, New York 2019,

preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Produkcia Dana Pavleová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Lebo každý si zaslúži úžasný príbeh lásky.
C. C.

Pre lásku, pre to najväčšie dobrodružstvo.
W. Ch.

*Túžiť po nesmrteľnosti je ako túžiť po nekonečnom
opakovaní obrovskej chyby.*

Arthur Schopenhauer

Už chápem, prečo v samote sa skrývaš.

William Shakespeare

PRVÁ ČASŤ

Mesto lásky

† † †

V Paríži nemožno uniknúť minulosti.

Allen Ginsberg

Zrážka v Paríži

Magnus Bane a Alec Lightwood stáli na vyhliadkovej plošine Eiffelovej veže a mesto sa pod nimi rozprestieralo ako na dlani. Hviezdy žiarili, akoby tušili, že čelia konkurencii. Úzke dláždené uličky vyzerali ako zlatisté čiary a Seina ako strieborná stuha omotaná okolo filigránovej škatuľky s bonbónmi. Paríž, mesto bulvárov a bohémov, milencov a Louvru.

Paríž bol okrem iného miestom, kde sa odohralo viacero Magnusových najtrápnejších nehôd a nepremyslených výčinov, rovnako ako zopár romantických katastrof. Na minulosti však teraz nezáležalo.

Tentoraz si chcel Magnus Paríž poriadne užiť. Štyristo rokov chodil po svete a už sa naučil, že nech človek odíde kamkoľvek, vždy záleží len na tom, kto ho sprevádza. Ponad neveľký stolík sa zadíval na Aleca Lightwooda, ktorý si nevšímal parížsky pôvab ani lesk, lebo práve písal pohľadnice členom rodiny. Pri pohľade naňho sa usmial.

Na záver vždy Alec naškriabal: *Kiežby ste tu boli aj vy.* A Magnus mu pohľadnicu vytrhol a dopísal: *Len žartujem.*

Alec mal mohutné plecia a pri písaní sa hrbil nad stolom. Svalnaté ramená mal pokreslené znameniami. Runa na krku tesne pod sánkou mu už pomaly mizla. Do očí mu padal pramienok vždy strapatých čiernych vlasov. Magnus na okamih zatúžil vystrieť ruku a odhrnúť mu ho, ale ovládol sa. Alec bol občas v rozpakoch, keď mu prejavoval city na verejnosti. Na tomto mieste síce zrejme nebol ani jeden Tieňolovec, no ani všetci obyčajní neschvalovali podobné gestá. Magnus si želal, aby to bolo inak.

„Nejaké hlboké myšlienky?“ podpichol ho Alec.

Magnus vyprskol. „Snažím sa ich potlačiť.“

Užívať si život bolo dôležité, ale občas náročné. Naplánovať dokonalú cestu po Európe nebolo jednoduché. Magnus musel sám vymyslieť viacero úžasných výletov. Nevedel si predstaviť, ako by svoje trocha netradičné požiadavky opisoval niekomu v cestovnej kancelárii.

„Kam idete?“ vyzvedala by pracovníčka, keby tam zavolať.

„Na prvú dovolenku s novým frajerom,“ odpovedal by Magnus, keďže len nedávno dostal možnosť oznámiť celému svetu, že chodí s Alecom, a okrem toho sa rád chválil. „S úplne novým frajerom. Sme taká nová dvojica, že ešte voniame ako nové auto.“

Chodili spolu tak krátko, že zatiaľ nestihli zistiť, aký je ten druhý. Každý pohľad aj dotyk boli krokom na čarovné neznáme územie. Občas zistil, že hľadá na Aleca alebo Alec naňho, s ohromením, akoby jeden z nich objavil niečo nečakané, ale nekonečne príťažlivé. Ešte si neboli tým druhým istí, ale túžili po tom.

Prinajmenšom Magnus po tom túžil.

„Klasický lúboštný príbeh. Balil som ho na večierku, on ma pozval na rande, potom sme bok po boku bojovali v pô-

sobivej magickej bitke medzi dobrom a zlom a teraz potrebujeme dovolenku. Ibaže on je Tieňolovec," povedal by.

„Prepáčte, čo ste vraveli?“ čudovala by sa fiktívna pracovníčka.

„Ach, veď viete. V minulosti bol tento svet zamorený démonmi. Predstavte si Čierny piatok, ale trochu viac potokov krvi a trochu menej zúfalých výkrikov. Ako to v takých strašných časoch býva, čestným a šľachetným – čiže určite nie mne – sa zjavil anjel. A tento anjel dal svojim vyvoleným bojovníkom a všetkým ich potomkom anjelskú moc, aby mohli chrániť ľudstvo. Okrem toho im daroval vlastnú krajinu ukrytú pred zrakmi ostatných. Anjel Raziel bol fakt štedrý. Tieňolovci do dnešného dňa neprestali bojovať. Vystupujú v úlohe našich neviditeľných cnostných ochrancov, takže sú bez irónie stelesnením sväťuškárov. Hrozne ma vytáčajú. Robia sa svätejšími ako ostatní. A rozhodne sú väčší svätci ako ja, keďže ja som potomkom démona.“

Dokonca ani Magnus si nevedel predstaviť, čo by pracovníčka povedala na toto. Pravdepodobne by len zmätene zaľnkala.

„Zabudol som to spomenúť?“ pokračoval by Magnus. „Existujú aj bytosti veľmi odlišné od Tieňolovcov. Nazývajú sa Dolnosvetania. Alec je dieťaťom anjela a príslušníkom jednej z najstarších rodín z nefilskej domoviny nazývanej Idris. Som presvedčený, že jeho rodičia by neboli nadšení, keby videli, že sa po New Yorku vláči s férom, upírom alebo vlkolakom. Rovnako som si však istý, že by uprednostnili jedného z nich pred bosorákom. Takí ako ja sú v Dolnosvete považovaní za najnebezpečnejších a najpodozrivejších. Sme deťmi démonov a ja som nesmrteľným dieťaťom istého neslávne známeho Veldémona, čo som tuším frajerovi zabudol spomenúť. Sluší Tie-

ňolovci by nemali priviesť domov niekoho, ako som ja, aby ho predstavili mame a ocovi. Mám svoju minulosť. Mám ich niekoľko. Mimochodom, dobre vychovaní tieňoloveckí chlapci by si vôbec nemali vodiť domov frajerov.“

Ibaže Alec to urobil. V sieni svojich predkov pobozkal Magnusa rovno na ústa – pred očami všetkých zhromaždených nefilov. Išlo o najväčšie a najkrajšie prekvapenie v Magnusovom dlhom živote.

„Nedávno sme bojovali vo veľkej vojne a podarilo sa nám odvrátiť pohromu, ktorá mohla postihnúť celé ľudstvo. Ľudia nám však nie sú vďační, lebo o tom nevedia. Nedostalo sa nám ani slávy, ani primeranej finančnej odmeny, a navyše sme utrpeli straty, o ktorých sa ťažko hovorí. Alec prišiel o brata a ja o priateľa. Obom by nám fakt prospela dovolenka. Obávam sa, že Alec si v celom svojom živote doprial nanajvýš tak ligotavý nový nôž. Chcem preňho urobiť niečo milé a zažiť to s ním. Chcem si trocha oddýchnuť od našich chaotických životov a zistiť, či naozaj dokážeme byť spolu. Viete nám niečo odporučiť?“

Dokonca aj v jeho predstavách sa pracovníčka vzdala.

Magnus bol skrátka nútený naplánovať prepracovaný romantický výlet do Európy celkom sám. Nebol by to však úžasný a záhadný Magnus Bane, keby nedokázal zrealizovať taký výlet vo veľkom štýle. Bojovník vyvolený anjelmi a dobre oblečený potomok démona. Dvaja zalúbenci, ktorí si chcú užiť dobrodružstvo v Európe. Čo také by sa mohlo stať?

Pri pomyslení na štýl si Magnus napravil karmínovočervenú baretku, aby sedela nakrivo a pôsobila frajersky. Alec si to všimol, zdvihol zrak a neodvrátil ho.

„Že by si predsa zatúžil po baretke?“ opýtal sa Magnus. „Stačí povedať. Náhodou ich mám pri sebe hneď niekoľko. V rôznych farbách. Som ako baretkový roh hojnosti.“

„O baretku nemám záujem,“ odvetil Alec. „Ako som už hovoril. Ale ďakujem.“ Vykrútil kútiky úst do neistého, ale úprimného úsmevu.

Magnus si rukou podoprel bradu. Chcel si vychutnať tento okamih s Alecom pod hviezdnyh nebom v Paríži plnom možností a odložiť si ho, aby sa k nemu mohol v budúcnosti vracieť. Dúfal, že neskôr tá spomienka nebude bolieť.

„Na čo myslíš?“ vyzvedal Alec. „Ale naozaj.“

„Naozaj,“ zopakoval Magnus. „Na teba.“

Alec sa pri tých slovách zatváril prekvapene. Bolo dosť ľahké a zároveň dosť ťažké niečím ho prekvapiť – tieňolovecký zrak a reflexy boli skutočné. Nezáležalo na tom, či Magnus práve vyšiel spoza rohu alebo vliezol do postele, v ktorej spolu zatiaľ iba spávali (a zostane to tak až dotedy, kým Alec neprejaví záujem o niečo viac, ak sa tak vôbec stane), Alec ho vždy čakal. Dal sa však zaskočiť takou drobnosťou, akou bola poznámka, že ho má Magnus v hlave.

Magnus bol presvedčený, že je načase, aby Alec zažil poriadne prekvapenie. A náhodou mal jedno v rukáve.

Paríž bol prvou zastávkou na ich ceste. Možno bolo kliše začať romantický výlet po Európe práve v meste lásky, ale Magnus veril, že klasika je klasikou z nejakého dôvodu. V Paríži strávili už takmer týždeň a Magnus mal pocit, že prišiel čas, aby ich pobyt trocha okorenil.

Alec dopísal poslednú pohľadnicu a Magnus sa po ňu nachylnol, no potom spustil ruku. Pri pohľade na text sa usmial. Bol zaskočený a trocha dojatý.

Na pohľadnicu pre sestru Alec dopísal: *Kiežby si tu bola aj ty. Len žartujem.* Uškrnul sa na Magnusa.

„Si pripravený na ďalšie dobrodružstvo?“ provokoval Magnus.

Alec sa zatváril zvedavo. „Myslíš ten kabaret? Lístky máme na deviatu. Mali by sme zistiť, koľko nám potrvá, kým sa tam odtiaľto dostaneme.“

Bolo očividné, že Alec ešte nikdy nebol na poriadnej dovolenke. Ustavične sa snažil všetko plánovať, akoby šiel do bitky.

Magnus lenivo mávol rukou, akoby odháňal muchu. „Na neskoré večerné predstavenie v Moulin Rouge je vždy dosť času. Obráť sa.“

Ponad jeho plece ukázal niekam zaňho a Alec ho poslúchol.

K Eiffelovej veži pomaly letel výrazný teplovzdušný balón s purpurovo-modrými pruhmi, ktorý neisto poskakoval v bočnom vetre. Namiesto koša visela na štyroch lanách drevená plošina, na ktorej stál stôl s dvoma stoličkami. Stôl bol prestretý pre dvoch a v štíhlej váze uprostred bola jediná ruža. Výjav dopĺňal trojramenný svietnik, ibaže vo veterných víroch okolo veže ustavične zhasínali sviečky. Magnus podráždene luskol prstami a všetky tri sa znova rozhoreli.

„Uch,“ zastonal Alec. „Vieš ovládať teplovzdušný balón?“

„Pravdaže!“ vyhlásil Magnus. „Nevravel som ti, ako som raz ukradol teplovzdušný balón, aby som zachránil francúzsku kráľovnú?“

Alec sa uškrnul, akoby Magnus žartoval. Magnus sa naňho usmial. Mária Antoinetta bola tvrdý oriešok.

„Vieš,“ pokračoval zamyslene Alec, „nikdy som ťa nevidel ani šoférovať auto.“

Vstal a začal obdivovať balón, ktorý bol začarovaný, aby ho nikto iný nevidel. Obyčajným okolo nich by sa mohlo zdať, že Alec vážne hľadá do prázdna.

„Viem šoférovať. Okrem toho viem lietať, pilotovať a ovládať každý dopravný prostriedok, aký budeš chcieť. Nenabúram balónom do komína,“ chválil sa Magnus.

„Uhm,“ zamrmlal zamračený Alec.

„Pôsobíš zamyslene,“ poznamenal Magnus. „Uvažuješ, aký úžasný romantik je tvoj frajer?“

„Uvažujem,“ odvetil Alec, „ako ťa ochránim, keď ten balón narazí do komína.“

Keď prechádzal popri Magnusovi, pristavil sa pri ňom a odhrnul mu z čela zatúlaný pramienok vlasov. Dotkol sa ho zľahka, nežne a nenútene, akoby si ani neuvedomoval, čo robí. Magnus dovtedy ani nevedel, že má v očiach vlasy.

Sklonil hlavu a usmial sa. Pocit, že sa oňho niekto stará, bol nezvyčajný, ale domnieval sa, že by si naň dokázal zvyknúť.

Magnus začaroval obyčajných, aby mu nevenovali pozornosť, vyliezol na stoličku a vkročil na rozhojdanú plošinu. Len čo na nej zastal oboma nohami, nadobudol pocit, že stojí na pevnej zemi. Podal Alecovi ruku. „Ver mi.“

Alec zaváhal, no potom mu ju zovrel. Držal ho pevne a sladko sa usmieval. „Verím.“

S ľahkosťou preskočil zábradlie a pristál na plošine pri Magnusovi. Obaja si sadli za stôl a neviditeľný balón začal stúpať do vzduchu a vzdal'ovať sa od Eiffelovej veže. Pritom poskakoval ako čln na rozbúrenom mori. O pár sekúnd sa už vznášali vysoko nad mestom a všade navôkol sa rozprestieral Paríž.

Magnus sledoval, ako sa Alec díva na mesto z výšky tristo metrov. Nebol zalúbený prvý raz, no nikdy predtým to nedopadlo dobre. Trpel a naučil sa, ako sa vyrovnáť s bolesťou. Veľa rás.

Podľa ostatných milencov sa Magnus nedal brať vážne, bol strašidelný, všetko preháňal alebo bol celkom nanič. Možno sklame aj Aleca. Pravdepodobne sa tak stane.

Ak Alecove city nepretrvajú, Magnus chcel mať pekné spomienky aspoň na tento výlet. Dúfal, že sa stane základom

niečoho hlbšieho, ale ak medzi nimi nikdy nebude nič viac, nech si užijú aspoň toto.

Aj krištáľová žiara Eiffelovej veže vybledla. Ľudia nečakali, že pretrvá. A predsa ešte vždy stála na svojom mieste ako ozdoba mesta.

Odzrazu zadul silný vietor, plošina sa naklonila a balón klesol o pätnásť metrov. Párkrát sa otočili v bočnom vetre a potom Magnus dôrazne mávol rukou a balón sa narovnal.

Alec sa naňho trochu zamračil a zovrel opierky stoličky. „Ako ho vlastne ovládaš?“

„Netuším!“ odvetil veselo Magnus. „Práve som chcel použiť mágiu!“

Teplovzdušný balón preletel tesne ponad Víťazný oblúk, prudko odbočil k Louvru a klesol nízko nad strechy budov.

Magnus sa necítil tak bezstarostne, ako sa tváril. Hrozne fúkalo. Udržať balón rovno, posúvať ho správnym smerom a zabezpečiť jeho neviditeľnosť bolo preňho náročnejšie, ako si chcel priznať. A ešte sa mala podávať večera. A ustavične musel nanovo zapalovať sviečky.

Romantika si vyžadovala veľa práce.

Múry z červenej tehly okolo rieky pod nimi obrastali tmavým lístím a pouličné lampy ožarovali nabiele natreté budovy a úzke dláždené uličky ružovým, oranžovým a modrým svetlom. Na opačnej strane sa nachádzali Tuilerijské záhrady s okrúhlym rybníkom, ktorý na nich hľadel ako oko. Sklená pyramída v Louvri bola preseknutá lúčom červeného svetla. Magnus si v tej chvíli spomenul, ako Parížska komúna záhrady zapálila. Rozpamätal sa na rozvírený popol vo vzduchu a krv na gilotíne. Toto mesto bolo poškrvnené dávnou minulosťou a útrapami. Magnus však dúfal, že v Alecových jasných očiach je dočista vyumývané.

Luskol prstami a pri stole sa zjavila fľaška vo vedierku s ľadom. „Šampanské?“

Alec vyskočil zo stoličky. „Magnus, vidíš ten kúdol dymu tam dolu? Nie je to požiar?“

„Takže šampanské si nedáš?“

Tieňolovec ukázal na ulicu, ktorá viedla rovnobežne so Seinou. „Ten dym je nejaký čudný. Šíri sa proti vetru.“

Magnus zamával pohárom na šampanské. „Nejde o nič, s čím by si požiarnici nevedeli poradiť.“

„Teraz dym preskakuje zo strechy na strechu. Práve zabôčil doprava. A teraz sa skrýva za komínom.“

Magnus sa odmlčal. „Prosím?“

„Okej, dym práve preskočil cez ulicu Rue des Pyramides.“ Alec prižmúril oči.

„Odtiaľto zhora vieš, ktorá je Rue des Pyramides?“

Alec prekvapene pozrel na Magnusa. „Pred odchodom som si podrobne preštudoval mapy mesta,“ vysvetlil. „Chcel som sa pripraviť.“

Magnus si znova spomenul, že Alec sa na tento výlet pripravoval ako na tieňoloveckú misiu, lebo ešte nikdy nebol na žiadnej dovolenke. Premeral si hustý čierny oblak, ktorý sa vznášal k večernej oblohe. Dúfal, že Alec sa mýli a že sa čoskoro vrátia k plánovanej romantike. Nanešťastie, Alec sa nemýlil. Oblak bol príliš čierny a hustý. Kúdoly z neho vystreľovali do vzduchu ako chápadlá a okato nedbali na vietor, ktorý ich mal rozptýliť. V útržkoch dymu sa zrazu niečo zalesklo.

Alec už stál na kraji plošiny a znepokojivo sa cez ňu nakláňal. „Ten oblak dymu, či čo to je, už naháňajú dvaja ľudia. Tuším majú v rukách serafské dýky. Sú to Tieňolovci.“

„Hurá, Tieňolovci,“ zahundral Magnus. „Pravdaže, môjho spoločníka sa toto uštipačné hurá netýka.“